

„Solidarność Walcząca” była w latach 1982-1990 konspiracyjną organizacją, która czynnie walczyła z komunistycznym reżymem o niepodległość Polski.

ALTERNATYWA

STOWARZYSZENIE

SOLIDARNOŚĆ WALCZĄCA

ODDZIAŁ WARSZAWA

www.solidarni.waw.pl

„ALTERNATYWA” była pismem Solidarności Walczącej Oddział Warszawa- ukazywała się do 1990 r.

Katyń – nie osądzona zbrodnia ludobójstwa w Europie.

23 sierpnia 1939 r. zawarty został pakt sojuszniczy, zwany paktem Ribbentrop-Mołotow, pomiędzy hitlerowskimi Niemcami i komunistyczną Rosją Sowiecką, przewidujący wspólną agresję na Polskę oraz podział jej terytorium pomiędzy agresorów. Agresja sowiecka na Polskę 17 września 1939 r. była już tylko konsekwencją tego układu. Do niewoli sowieckiej dostało się około 250 tys. jeńców wojennych – polskich żołnierzy i oficerów znajdujących się na terenach polskich Kresów Wschodnich. Odmienne niż w normalnych cywilizowanych krajach, w Związku Sowieckim armia przekazywała jeńców siłom bezpieczeństwa, czyli NKWD. Żołnierzy szeregowych i niższego stopnia wywieziono do obozów pracy, sowieckich łagrów.

Żołnierzy zawodowych, rezerwistów, oficerów, żołnierzy Korpusu Ochrony Pogranicza, policjantów umieszczono w kilku, specjalnie utworzonych obozach : w Starobielsku, Kozielsku i Ostaszkowie. Wśród osadzonych w tych obozach znaleźli się profesorowie wyższych uczelni, lekarze, prawnicy, inżynierowie, nauczyciele, dziennikarze, literaci i duchowni. Elita narodu polskiego.

Na mocy decyzji Biura Politycznego partii komunistycznej, **5 marca 1940** roku przywódcy sowieccy nakazali zamordowanie ponad 26 tysięcy polskich jeńców wojennych i więźniów politycznych.

Decyzję podjęto na wniosek komisarza spraw wewnętrznych Związku Sowieckiego Berii - zbrodniarza odpowiedzialnego wówczas za siły bezpieczeństwa w całym państwie. Beria pisał, że polscy jeńcy wojenni oraz więźniowie stanowią "zdeklarowanych i nie rokujących nadziei wrogów władzy radzieckiej" , i dlatego NKWD uznało za uzasadnione rozstrzelanie tysięcy jeńców i więźniów, bez jakiegokolwiek aktu oskarżenia czy procesu. Wniosek Berii został podpisany przez najważniejszych przywódców komunistycznego Związku Sowieckiego - Stalina, marszałka Woroszyłowa, Mołotowa - ministra spraw zagranicznych ZSRS, Mikojana - członka Politbiura.

Pierwszy transport polskich żołnierzy wyruszył do miejsca kaźni **3 kwietnia 1940** r. Ofiary zbrodni, dokonanej przez NKWD w kwietniu i maju 1940 r., grzebano w zbiorowych dołach - w Lesie Katyńskim pod Smoleńskiem (jeńcy z Kozielska), w Miednoje koło Tweru (jeńcy z Ostaszkowa), w Piatichatkach na przedmieściu Charkowa (jeńcy ze Starobielska). Miejsc pochówku wielu spośród wówczas zamordowanych nie możemy się doszukać do dziś.

Zbrodnia ta – określana jest mianem „zbrodni katyńskiej” (od nazwy jednej z miejscowości gdzie w okolicznym lesie grzebano w dołach pomordowanych żołnierzy) i przez którą rozumie się wszystkie ofiary decyzji władz najwyższych ZSRS z 5 marca 1940 r., nie tylko oficerów zamordowanych w Lesie Katyńskim ale i w innych miejscach kaźni. Była to zbrodnia popełniona przez państwo sowieckie na obywatelach innego państwa, przy pomocy ludzi pozostających w służbie państwa, opłacanych przez to państwo.

Była to zbrodnia popełniona na tysiącach ludzi nie z powodu jakichś dokonanych przez nich przestępstw, ale ze względu na ich poglądy polityczne, ze względu na wierność własnemu państwu, ze względu na sposób myślenia! Zbrodnia ta była aktem ludobójstwa. Ludobójstwo to termin z zakresu prawa międzynarodowego,

zdefiniowany najpierw w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 11 grudnia 1946 r., potem w międzynarodowej konwencji w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa. Zapisano tam, że ludobójstwem są takie czyny, jak morderstwo, poważny zamach na konstytucję fizyczną i mentalną członków prześladowanej zbiorowości, celowe pogarszanie warunków życia zbiorowości po to, by ją zniszczyć lub ograniczyć jej liczebność. Za warunek ludobójstwa uznano zamiar zniszczenia całkowitego lub częściowego "*grup narodowych, etnicznych, rasowych bądź religijnych jako takich*". Ludobójstwo (ang. genocide) uznano za ten rodzaj zbrodni, który nie podlega przedawnieniu. Co więcej, uznano, że należy ścigać nie tylko zbrodnie dokonane po przyjęciu konwencji z 1948 r., ale także zbrodnicze czyny dokonane wcześniej. Zbrodnia katyńska w świetle definicji zawartej w konwencji ONZ i jej interpretacji była niewątpliwie zbrodnią ludobójstwa.

Skierowana była przeciwko dużej grupie, którą wyodrębniono ze względu na narodowość i przynależność państwową. Intencją zbrodniarzy było całkowite lub prawie całkowite zniszczenie tej grupy. Obydwa te czynniki wyczerpują oenzytowską definicję ludobójstwa w odniesieniu do zbrodni nakazanej 5 marca 1940 roku.

Współczesna Rosja, jako następczyni prawna Związku Sowieckiego, nie zgadza się na określenie zbrodni katyńskiej jako aktu ludobójstwa. Rosja odmawia uznania zbrodni katyńskiej za akt masowy i ludobójczy. Katyń był motywowanym politycznie masowym mordem. Nie zatuszują tego żadne wybiegi władz Rosji, tak jak prawdy o sprawcach masakry nie udało się, pomimo trwających pół stulecia wysiłków, zataić władzom Związku Sowieckiego.

